

לי. דבבו דמלכו חייבא במלכות קדישא. והאי קרא פנסת ישראל אמר ליה, אל תשמחי אויבתי לי כי נפלתי קמתי, מה דלית לך הכי (ג"א ל"ה ה"ב) למלכו אחרא, דכיון דתפול לא תקום לעלמין. אבל פנסת ישראל, אף על גב דנפלת, תקום וקמת שאר זמנין. דכתיב פי נפלתי קמתי.

איבתי לי כי נפלתי קמתי וגו'. מי איבתי לי? זו מלכות הרשעה ששונאת את מלכות הקדושה. ופסוק זה אמרה אותו פנסת ישראל, אל תשמחי אויבתי לי כי נפלתי קמתי, מה שאין לך כף (לה כף) במלכות אחרת, שפיון שתפל, לא תקום לעולמים. אבל פנסת ישראל - אף על גב שנפלה, תקום וקמה שאר הפעמים, שכתוב פי נפלתי קמתי.

דהא כמה זמנין נפלת פנסת ישראל בגלותא, ויתבא בין אינון מארי דבבו, ושאר עמין קמו עלייהו דישראל לשיצאה לון מעלמא, (ולא גילו) כמה דאת אמר, (תהלים פג) על עמך יערימו סוד, וכתיב פי נועצו לב יחדיו וגו', אמרו לכו ונכחידם מגוי. ועם כל דא, אף על גב דשאר עמין קמו עלייהו, קדשא בריה הוא לא אנח לון בידייהו, ואי נפלו קמו, דכתיב פי נפלתי קמתי. דהא קדשא בריה הוא אקים לה תדיר.

שהרי כמה פעמים נפלה פנסת ישראל בגלות וישבה בין אותם שאר בעלי יריבות, ושאר העמים קמו על ישראל להשמידם מהעולם, כמו שנאמר (תהלים פג) על עמך יערימו סוד, וכתוב פי נועצו לב יחדיו וגו', אמרו לכו ונכחידם מגוי. ועם כל זה - אף על גב ששאר העמים קמו עליהם, הקדוש ברוך הוא לא הניח אותם בידיהם, ואם נפלו - קמו, שכתוב פי נפלתי קמתי. שהרי הקדוש ברוך הוא מקים אותה תמיד.

וזמינא פנסת ישראל, לומר בההוא זמנא דקודשא בריה הוא יוקים לה מעפרא דגלותא, ותסתלק מניה, אל תשמחי אויבתי לי כי נפלתי קמתי. פי נפלתי בגלותא, ואשתעבדו בני, קמתי בהאי זמנא. ובגין כך, בההוא זמנא דאפיק משה לון לישראל, בד עבד לון קדשא בריה הוא אינון נסין וגבוראן דעבד לון. כדיון ויקם משה את המשפך פתיב, דהא על ידא דמשה אתקם בכל זמנא.

ועתידה פנסת ישראל לומר באותו זמן שהקדוש ברוך הוא יקים אותה מן העפר של הגלות ותסתלק ממנה: אל תשמחי אויבתי לי כי נפלתי קמתי. פי נפלתי - בגלות והשתעבדו בני. קמתי - בזמן הזה. ומשום כך, באותו זמן שמשה הוציא את ישראל, כשעשה להם הקדוש ברוך הוא אותם הנסים והגבורות שעשה להם, אז - ויקם משה את המשפך, שהרי על יד משה הוקם בכל זמן.

רבי שמעון פתח ואמר, (יחזקאל א) בלכתם ילכו וגו'. בלכתם ילכו ובועמדם יעמדו. האי קרא אית לאסתפלא ביה. בלכתם ילכו, וכי לא ידענא דהא בלכתם ילכו, ובועמדם יעמדו. אלא בלכתם דמאן. בלכתם דחיות. דכד אינון אזלין, אינון אופנים ילכו. כמה דאת אמר יעמדו? אלא בלכתם של מי? בלכתם של החיות, כשהן הולכות, אותם האופנים ילכו, כמו

רבי שמעון פתח ואמר, (יחזקאל א) בלכתם ילכו וגו'. בלכתם ילכו ובועמדם יעמדו. בפסוק זה יש להתבונן בו. בלכתם ילכו, וכי לא ידענו שבלכתם ילכו ובועמדם יעמדו? אלא בלכתם של החיות, כשהן הולכות, אותם האופנים ילכו, כמו

שנאמר ובלכת החיות ילכו האופנים אצלם. ועל כן בלכתם ילכו ובעמדם יעמדו, משום שכל מסעיהם של אותם האופנים אינם אלא במסעות של החיות, וקיומם אינם עומדים במקומם, אלא הכל תלוי בחיות. וכן פתוב, ובהנשא החיות מעל הארץ ינשאו האופנים לעמדם, משום שחיות ואופנים הולכים כאחד. ובא ראה, עשרים וארבעה משקופים של המשמרות העליונות עומדים בתוך משקוף אחד שבצד מזרח. לפתח הזה שומרים עשרים וארבע משמרות טמונות בתוך תקף השלהבת שעוטרת וסוכבת לתוך אותו המשקוף מאותו צד מזרח.

וארבעה ועשרים עמודים תחתיהם, ועל אלו העמודים עומדים עשרים וארבעה עמודים, ואלו הם שתמיד עומדים, ולא פורחים לתוך האויר כמו אותם האחרים, ואלו הם שנקראים עומדים, כמו שנאמר (זכריה א) ונתתי לך מהלכים בין העמדים האלה. ואלו העמודים עומדים על אותם תומכים, בהם סוכבים להתקיים במקומם.

בשהעמודים הללו עומדים על מקומם, כל השליטים שעומדים עליהם מעופפים וטסים בכל העולם, והענינים משגיחות, והם מקשיבים לקולות ומעלים דברים למעלה, כמו שנאמר פי עוף השמים יוליך את הקול. ומשום כן אותם התומכים עומדים בקיום תמיד.

בא וראה, בלכתם ילכו, כפי שאמרנו. ובהנשא מעל הארץ ינשאו האופנים לעמדם. שיהי כמו שהחיות האלה נוסעים ורחם החיה - רוח הקדש שנושבת

ובלכת החיות ילכו האופנים אצלם. ועל דא בלכתם ילכו ובעמדם יעמדו, בגין דכל מטלניהון דאינון אופנים, לאו אינון אלא במטלנין דחיות, וקיומא דילהון לא קיימי באתרייהו, אלא כלא תליא בחיות. וכן פתיב ובהנשא החיות מעל הארץ ינשאו האופנים לעמדם בגין דחיות ואופנים פחדא אזלין.

ותא חזי, עשרין וארבע משקופין, דמטרנין עלאין קיימין גו משקופא חדא דבסטור מזרח. להאי פתחא, נטרין ארבע ועשרין משמרות, טמירין גו תוקפא דשלהובא, דעטרא וסחרא לגו ההוא משקופא מההוא סטרא דמזרח.

וארבע ועשרין סמכין תחותיהו, ועל אלין סמכין קיימין עשרין וארבע עמודין, ואלין אינון דקיימין תדיר, ולא פרחין גו אוירא כאינון אחרנין, ואלין אינון דאקרוין עומדים, כמה דאת אמר, (זכריה א) ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה. ואלין עמודים, קיימין על אינון סמכין, בהו סחרן לאתקיימא בדוכתיהו.

בד אלין עמודים קיימין על קיומיהו, פלהו שליטין דקיימין עלייהו, מעפפי וטסין כל עלמא, ואשגחן עינין. ואינון דצייתי קליון, סלקין מלין לעילא, כמה דאת אמר (קהלת) כי עוף השמים יוליך את הקול. ובגין כן, אינון סמכין קיימין בקיומא תדיר.

תא חזי, בלכתם ילכו כדקאמרן. ובהנשאם מעל הארץ ינשאו האופנים

(דף רמ"ב ע"א) לעמדם. דהא כמה דאלין חיות נטלין וסלקין, הכי אינון. מאי טעמא. בגין, כי רוח החיה באופנים. רוח החיה, רוח קדשא, ועולים, כן גם הם. מה הטעם? משום כי רוח החיה באופנים.